

[Boeck-Hansen.]

vigtigere er det at fremstille saadanne Varer herhjemme, at der derved skaffes fremmed Valuta. Tidligere kunde dette maaske siges ogsaa at have en anden Side, nemlig den, at vi derved ikke fik saa stor en Import; men nu, da vor Eksport er begrænset til et vist Kvantum, er der ikke andet for, end at vi maa søge herhjemme i saa vid Udstrækning, som det vel er muligt, at skabe de Værdier, som vi i øvrigt mangler. Vi er derfor tilfredse med, at man vil støtte Virksomheder, som vil søge at drage nyt Land ind under sig.

Det samme ser vi i § 16, efter hvilken man som hidtil vil støtte Arbejdet for at vinde nye Eksportmarkeder, nye Eksportmuligheder. Dette kan vi i høj Grad tiltræde. Jeg kan huske, at den gamle Industrimand Philip Schou sagde, at hvad udad tabes, skal indad vindes, og det gælder i høj Grad i Dag. Men det gælder rigtignok ogsaa, at hvad der tabes det ene Sted af Eksportmuligheder, maa man se at indvinde andre Steder, og vi mener derfor, at denne Paragraf har den allerstørste Betydning. Det er derigennem, man faar et Indblik i, hvad det er for en Kamp, vi staar over for; det er ganske simpelt Kampen for at opretholde vor økonomiske Selvstændighed, vi her faar et Glimt af.

Der er intet andet at gøre end at søge at tilkæmpe sig nye Eksportmarkeder og gøre det uden at tabe Modet og gøre det med al mulig Kraft. Vi mener derfor ogsaa, at disse 200 000 Kr., der paa dette Omraade stilles til Raadighed, er for lidt. Hvis vi ser dette Spørgsmaal i større Perspektiv, vil man se, at man overhovedet ikke kan ofre tilstrækkeligt paa at søge at faa vore Eksportmarkeder udvidet. Derfor peger denne § 16 paa noget langt mere end netop dette specielle Felt, at søge at faa nye Eksportmarkeder, det er af afgørende Betydning for hele Landets Trivsel. Vi mener derfor, at vi allerede nu skulde tænke paa, om det ikke var rigtigt at stille flere Penge til Raadighed til dette Formaal. Baade Landbrug, Industri og Handel maa se sig om efter nye Virkefelter, men navnlig Handelen, idet jeg tror, at det er de dygtige Handelsfolk, der først og fremmest skal finde Felterne til Fordel for de andre Virksomheder. Jeg benytter derfor denne Lejlighed til at understrege saa stærkt, som jeg kan, at vi maa sætte et Arbejde ind paa at finde de bedst mulige Erhvervsfolk til at gaa foran i denne Kamp. Vi vilde gerne tale med den højtærede Handelsminister om, hvorvidt der ikke ogsaa paa dette Felt var Mulighed for

at gøre et større Arbejde, ogsaa inden for denne Lovs Rammer, men muligvis ogsaa tale med den højtærede Handelsminister om, hvorvidt man ikke paa andre Felter skulde gaa parallelt frem i denne Kamp.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige vor Velvilje og et energisk Arbejde i Udvalget, idet vi samtidig lover, at vi ikke skal trække Forhandlingerne længere ud end højest nødvendigt; men da vi mener, at det er et meget vigtigt Lovforslag, vil vi meget gerne have det gennemgaaet i et Udvalg.

Rager: Dette Lovforslag omhandler i Hovedsagen Forlængelse af bestaaende Lov. Vi plejer hvert andet Aar at drøfte disse Spørgsmaal her i Rigsdagen, og saaledes som Forholdene har udviklet sig med Hensyn til Lovens Virkemaade, den Maade, hvorpaa den højtærede Handelsminister har administreret den, havde jeg i og for sig ikke troet, vi skulde have haft en længere Diskussion eller nogen Udvalgsbehandling i Aar. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at vi faar en Udvalgsbehandling, men jeg henleder dog Opmærksomheden paa § 17, hvori der staar, at Loven træder i Kraft den 1. April 1940, saa det maa blive en meget hurtig Udvalgsbehandling.

I øvrigt er det en idyllisk Forhandling, der finder Sted i Dag, den højtærede Handelsminister har, om jeg saa maa sige, en af de lyse Dage. Det er glædeligt og godt, at Oppositionen er tilfreds, den kunde maaske ønske lidt mere, men er ellers tilfreds. Det er rigtignok helt andre Toner end dem, der lød over for den højtærede Finansminister i Gaar, da der præsenteredes Regninger. Men saaledes er det vel, at Oppositionen hellere tager et Ansvar, naar det gælder Udbetaling af Statskassen, end naar det gælder Indbetaling i Statskassen. Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansens Parti har med en enkelt Undtagelse forstaaet, at de to Ting maa følges ad, det tjener Partiet til Ære. Det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Christiani i Dag pegede paa, at der maaske endda kunde være Steder, hvor Tilskuddet skulde være større, for det rimer ikke rigtigt med den Tale, det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Krag, holdt i Gaar. Den lød ikke netop paa, at det var Tilskud, der skulde til her i Verden, tværtimod. Det ærede Medlem Hr. Krag var ikke videre indstillet paa at betale Regninger som Følge af Krav, der var opfyldt, og jeg fik heller ikke i Gaar Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Christiani hørte til dem, der viste Villighed til at honorere de nødvendige Krav fra Statens